

Πριν λίγες μέρες δημοσιεύθηκε στην εφημερίδα Sun Herald ένα πολύ 'καυτό' θέμα των ημερών μας: τα εργασιακά δικαιώματα των γονέων.

Η Κάρεν Τέιλορ μητέρα δύο παιδιών σκοπεύει να επιστρέψει στο χώρο εργασίας της τέσσερις μήνες μετά τη γέννηση του δεύτερου παιδιού της. Πιστεύει ότι γυναίκες που αποφασίζουν να πάρουν δύο χρόνια άδεια μητρότητας μπορούν να καταστρέψουν σοβαρά την καριέρα τους καθώς το διάστημα είναι μεγάλο. Η ίδια, κατόπιν συνεννόησης με το αφεντικό της κατάφερε να διαπραγματευτεί ευνοϊκούς όρους για την ίδια που της επιτρέπουν να επιστρέψει στην δουλειά της αρκετά σύντομα.

"Δεν πέρασε ποτέ από το μυαλό μου να λείπω δύο χρόνια από το χώρο εργασίας μου. Είναι προσωπική υπόθεση κάθε νέας μητέρας ο χρόνος απουσίας από τον εργασιακό χώρο. Για μένα δύο χρόνια είναι πολλά. Πολλές αλλαγές μπορούν να συμβούν μέσα στο διάστημα αυτό. Προτιμώ την ευελιξία από την οριστική απομάκρυνση. Μετά την γέννηση της πρώτης μου κόρης, έχασα την δουλειά μου καθώς δεν μπορούσα να δουλέψω το ωράριο 9-5.30. Δεν μου κράτησαν την δουλειά μου ανοιχτή, απλά μου είπαν ότι θα με βοηθούσαν να βρω κάποια άλλη δουλειά. Αν ήξερα ότι θα έχανα τη δουλειά μου θα καθυστερούσα να κάνω παιδί. Δεν μπορώ όμως να καταλάβω γιατί μια γυναίκα θα πρέπει να χάνει την δουλειά της όταν ξεκινά οικογένεια. Ίσα-ίσα τότε είναι που χρειάζεται περισσότερο από ποτέ την οικονομική ασφάλεια και ανεξαρτησία της".

Οι νέες 'διευκολύνσεις' για παράταση της άδειας μητρότητας έως και δύο χρόνια έχει ήδη προκαλέσει την αντίδραση διαφόρων ομάδων καθώς πιστεύουν ότι η νέα αυτή παραχώρηση καταστρέφει την καριέρα μιας γυναίκας. Πρόκειται για μεγάλες αλλαγές που θα επιφέρουν κοινωνικές ανακα-

ΘΕΣΕΙΣ + ΑΝΤΙΘΕΣΕΙΣ

με την Άνα Αρσένη

κυβερνητική υποστήριξη. Το πρόβλημα αυτή τη στιγμή είναι ότι εξαρτάται κυρίως από τους εργοδότες. Ας είμαστε όμως ρεαλιστές. Πώς μπορείς να κρατήσεις ανοιχτή μια θέση για 12 μήνες και στο τέλος να γυρίσει το άτομο και να πει "ευχαριστώ αλλά δεν θα γυρίσω πίσω".

Στην Αυστραλία οι γυναίκες συνήθως παίρνουν άδεια μητρότητας εννέα μήνες κατά μέσο όρο ενώ τα 3/4 από αυτές επιστρέφουν στο χώρο εργασίας τους πάρτ-τάιμ.

Οι νέες αλλαγές έχουν προκαλέσει

Εργασιακά δικαιώματα για γονείς

τατάξεις. Ο καθηγητής Μπέρντ υποστηρίζει ότι η αλλαγή αυτή θα προκαλέσει διακρίσεις παρόλο που είναι νόμιμη.

"Υπάρχουν μαρτυρίες και αποδείξεις ότι αρκετοί εργοδότες κάνουν τις συνθήκες αρκετά δύσκολες για τις γυναίκες που παίρνουν άδεια μητρότητας και σκοπεύουν να γυρίσουν πίσω στη δουλειά τους μετά από απουσία ενός έτους. Μάλιστα εξέφρασε το φόβο του ότι πολλές γυναίκες χάνουν τη δουλειά τους όταν αποφασίζουν να πάρουν άδεια μητρότητας.

Κυρίως οι μικρές επιχειρήσεις αδυνατούν να κρατήσουν τη θέση 'ανοιχτή' για ένα χρόνο. Πόσο μάλλον για δύο!!! Η κυβέρνηση οφείλει να χρηματοδοτήσει ένα 12μηνο πρόγραμμα διευκολύνοντας έτσι τόσο τους εργαζόμενους όσο και τους εργοδότες.

Οι εργασιακές συνθήκες για γονείς είναι ένα θέμα που χρειάζεται μεγάλη

μεγάλη νευρική και σύγχυση στους εργοδότες. Οι ειδικοί όμως βεβαιώνουν ότι δεν υπάρχει λόγος ανησυχίας καθώς ο νόμος αυτός εφαρμόστηκε πριν λίγα χρόνια και στην Βρετανία και δεν ήρθε η 'συντέλεια του κόσμου'. Υπάρχουν λύσεις και οπωσδήποτε κανείς δεν εξαναγκάζει τους εργοδότες να υποκύπτουν σε διαπραγματεύσεις που θέτουν σε κίνδυνο τα οικονομικά των επιχειρήσεών τους. Με λίγη καλή θέληση και διάθεση είναι σίγουρο ότι στο τέλος θα βρεθεί η χρυσή τομή!

Άλλωστε στις μέρες μας είναι επιτακτική η ...'σωστή' λύση που δεν θα αποτρέψει τα νέα ζευγάρια να κάνουν παιδιά! Ο θεσμός 'οικογένεια' περνά σοβαρή κρίση. Στις μέρες μας τα ζευγάρια κάνουν το πολύ δύο παιδιά και η κοινωνία μας έχει αρχίσει να γερνάει επικίνδυνα. Είναι υποχρέωση της κάθε

Πολιτείας να 'ανοίξει' το δρόμο στα νέα ζευγάρια και να βελτιώσει πάση θυσία τις συνθήκες εργασίας για τις νέες μητέρες.

Απολαύστε το ανέκδοτο:

Γεννάει μία γυναίκα, και πάει ο άνδρας της στο μαιευτήριο να δει το μωρό. Συναντά μια νοσοκόμα:

- Είμαι ο κύριος Παπαδόπουλος. Η γυναίκα μου μόλις γέννησε. Μπορώ να δω το μωρό;

- Ε, ξέρετε κύριε το μωρό έχει ένα μικρό πρόβλημα...

Ο τύπος τρελαίνεται...

- Πρόβλημα; Τι πρόβλημα; Το παιδί! Τι έχει το παιδί μου;

- Ε, να τίποτε... Απλά δεν έχει χέρια...

- Δεν έχει χέρια το παιδί μου; Μα τι... λέτε τώρα! Όχι! Δεν μπορεί να συμβαίνει αυτό. Δεν πειράζει, παιδί μου είναι, θέλω να το δω.

- Ε, ξέρετε, υπάρχει ένα ακόμα πρόβληματάκι. Δεν έχει πόδια...

- Τι; Δεν έχει πόδια το παιδί μου; Δεν πειράζει! Παιδί μου είναι, θέλω να το δω!

- Έχει και ένα ακόμα πρόβλημα, κύριε.

- Όχι! Δεν είναι δυνατόν! Τι άλλο μπορεί να έχει;

- Να, δεν έχει κεφάλι!

- Δεν έχει κεφάλι; Και τί έχει, τέλοσπάντων, το παιδί μου;

- Να, έχει ένα τεράστιο αυτί.

- Ένα αυτί έχει το παιδί μου; Δεν πειράζει, παιδί μου είναι, θέλω να το δω.

Μπαίνει ο άνδρας στον θάλαμο, βλέπει ένα τεράστιο αυτί, το αγκαλιάζει και φωνάζει:

- Παιδί μου; Παιδί μου!!

Και η νοσοκόμα απαντά:

- Μην του μιλάτε, είναι κουφό!

Βιβλίο για τον Παύλο Μπακογιάννη

Βόννη- Είκοσι χρόνια μετά από τη δολοφονία του Παύλου Μπακογιάννη ένα νέο βιβλίο, «Ενέδρα στην οδό Ομήρου», φωτίζει τη διαδρομή του στο Μόναχο την εποχή της δικτατορίας αλλά και στην Αθήνα. Συγγραφέας ο Κώστας Πετρογιάννης.

Ο αναγνώστης θα πρέπει να φτάσει στο τέλος του βιβλίου «Ενέδρα στην οδό Ομήρου» (εκδ. Ηρόδοτος, 2009) για να δώσει τις δικές του απαντήσεις στο ερώτημα ποιός σκότωσε τον 'αρχηγό' και κυρίως γιατί; Από τις πρώτες σελίδες όμως εύκολα αντιλαμβάνεται την ταυτότητα του 'αρχηγού'. Πρόκειται για ένα άτομο ταπεινής καταγωγής, υψηλών δυνατοτήτων και ακόμα μεγαλύτερων φιλοδοξιών, όπως αναφέρεται και στο οπισθόφυλλο του βιβλίου. Και πρόκειται για τη διαδρομή του από τα γραφεία του ελληνικού προγράμματος της Βαυαρικής Ραδιοφωνίας στο Μόναχο κατά τη διάρκεια της δικτατορίας μέχρι τα έδρανα της ελληνικής βουλής στην Αθήνα και τη δολοφονία του στις 26 Σεπτεμβρίου του 1989.

«Δεν είναι ούτε μύθος, ούτε ιστορία, είναι ένα μείγμα αυτών των δύο», εξηγεί στη Ντόιτσε Βέλε ο συγγραφέας του βιβλίου, δημοσιογράφος Κώστας Πετρογιάννης. Τα ψευδώνυμα δεν εμποδίζουν τον αναγνώστη να αναγνωρίσει τους βασικούς πρωταγωνιστές. Ο συγγραφέας δεν φιλοδοξεί να αποδείξει ποιός σκότωσε το Μπακογιάννη. Ξετυλίγει όμως, όπως λέει, «πολύ πιθανά σενάρια και εκτιμήσεις που δεν απέχουν από την αλήθεια και δεν αποκλείω η αλήθεια να βρίσκεται και σε ένα συνδυασμό αυτών των σεναρίων». Το βασικό ερώτημα που θέτει το βιβλίο είναι, κα-

τά πόσο η 17 Νοέμβρη χειραγωγήθηκε - με την πολιτική έννοια του όρου - για να οδηγηθεί στη δολοφονία του Μπακογιάννη. Ήταν η εποχή με ανοιχτό το θέμα των αμερικανικών βάσεων στην Ελλάδα, μπροστά στη κατάρρευση του σοσιαλιστικού μπλοκ και λίγο πριν τον πόλεμο της Γιουγκοσλαβίας. Στη συγκυρία αυτή προστέθηκε η πολιτική στόχευση του «αρχηγού» για τον ελληνικό «ιστορικό συμβιβασμό» μεταξύ της δεξιάς και της κομμουνιστικής αριστεράς. Έτσι, κατά τον συγγραφέα, ο 'αρχηγός' κατέστη δυναμικός στόχος από πολλές «τελείως διαφορετικές πλευρές, υπήρχαν πολύ σοβαρά κίνητρα για την ενέργεια εναντίον του Μπακογιάννη και δεν αποκλείεται όλα αυτά να βρήκαν έναν κοινό παρονομαστή».

Η αμφίθυμη σχέση με τον 'αρχηγό'

Ο Κώστας Πετρογιάννης έζησε από κοντά τον 'αρχηγό' - ιδρυτή του Ελληνικού Προγράμματος του Μονάχου, του οποίου ο ίδιος διετέλεσε αργότερα διευθυντής επί σχεδόν 20 χρόνια. Παρακολούθησε τη δημοσιογραφική διαδρομή του 'αρχηγού', καθώς ήταν προϊστάμενός του, αλλά και τις πολιτικές στοχεύσεις την εποχή της δικτατορίας μολονότι δραστηριοποιούνταν σε αντίπαλα στρατόπεδα. Το πλαίσιο αυτό διαμόρφωσε «αμφίθυμη σχέση που άρχισε πολύ άσχημα, αλλά εξελίχτηκε και στη διάρκεια των δεκαετιών διαφοροποιήθηκε». Κινούνταν πάντα μεταξύ γοητείας και απόρριψης αλλά ο 'αρχηγός' παρέμεινε

«μια πάρα πολύ ενδιαφέρουσα προσωπικότητα». Θυμάται την πρώτη φράση του επικήδειου από τη ραδιοφωνική εκπομπή του Μονάχου: «Ο Παύλος Μπακογιάννης ανήκε σε εκείνες τις προσωπικότητες που διαθέτουν ταυτόχρονα πολλούς εχθρούς και φίλους.»

Κώστας Πετρογιάννης: ο αρχηγός ήταν μία πολύ ενδιαφέρουσα προσωπικότητα

Το βιβλίο δεν έχει αξιώσεις ιστορικής έρευνας, τα πολιτικά γεγονότα είναι γνωστά. Η ιδιαιτερότητά του έγκειται στο ότι ο συγγραφέας τα διηθίζει μέσα από την προσωπική οπτική γωνία πραγματικών προσώπων, προσθέτει ψηφίδες από αντιδράσεις και συμπεριφορές τους. Μέσα από τις «ανθρώπινες ιστορίες» αποκαλύπτονται στον αναγνώστη βασικά στοιχεία του χαρακτήρα τους. Και αυτό έχει τη σημασία του, καθώς δεν περιορίζεται μόνον στο Μπακογιάννη αλλά αναφέρεται και σε άλλα πρόσωπα, ορισμένα εκ των οποίων έπαιξαν σημαντικό ρόλο στην πολιτική ζωή του τόπου. Κυρίως όμως ο συγγραφέας εστιάζει σε τρία πρόσωπα που θέλησαν να κυβερνήσουν την Ελλάδα: «Ο Μπακογιάννης από το παρασκήνιο μέσω του πεθερού του Μητσοτάκη, ο Άκης Τσοχατζόπουλος που έφτασε στο παρά πέντε το 1996 να κυβερνήσει τη χώρα και φυσικά η Ντόρα Μπακογιάννη, η οποία το επιδιώκει ακομή».

